

Opening Ulti'mates festival

Geplaatst op 6 oktober 2015~~22 oktober 2016~~ door Ingaline Geldhof

“Ik tracht altijd mij op hetzelfde niveau te zetten van mijn dansers.” Wim Vandekeybus brengt in het interview zijn geheimen voor een geslaagde voorstelling aan het licht. Wim heeft naar eigen zeggen een goede intuïtie om mensen in te schatten. Hij behandelt iedereen verschillend en voelt intuïtief aan wat ze nodig hebben om het beste van zichzelf naar boven te halen. Hij eist ook inbreng van de dansers zelf. Één van zijn manieren om dat te doen is ze een persoonlijke tekening van hun droom laten maken voor een voorstelling zonder tekst. Met zijn jarenlange ervaring is Wim ook hard voor mensen. Veel jonge mensen houden van anekdotes, geven soms kinderachtige of gewoonweg foute voorstellen, maar dan probeert hij er toch nog het beste uit te halen. Een voorstelling vergelijkt hij met een tuin waarin je gewassen plant. Planten groeien, maar niks is meteen afgewerkt. Binnen de eerste vijf jaar heeft hij plannen om opera te regisseren. Iets vernieuwends trekt hem aan, want hij wil niet enkel doen waar hij al goed in is. Slechts vier maanden heeft hij nodig om een voorstelling voor te bereiden.

Om kwart na acht zitten we vol spanning in de zaal te wachten tot de dansvoorstelling *The vase* begint. Nog nooit eerder heb ik zo'n voorstelling live meegemaakt. Wel heb ik fragmenten bekeken met oogverblindende dansers. Mijn verwachtingen liggen dan ook niet laag.

Op het podium staan alleen een simpele tafel en twee stoelen. Gala Moody, die broos en breekbaar op de grond ligt, houdt vanaf de eerste minuut mijn aandacht vast. De mannelijke danser in het verhaal, Michael Carter, lijkt op het eerste zicht de gewelddadige echtgenoot die de vrouw onderdrukt. Heel lang wordt er niks gezegd in het begin, wat me een ietwat akelig gevoel bezorgt. Indrukwekkend om te zien hoeveel gezegd kan worden zonder te praten.

In de manier waarop ze dansen is duidelijk te zien hoe het koppel elkaar aantrekt en afstoot. Ze voelen elkaar aan en zijn perfect op elkaar ingespeeld. Hoewel de vrouw eerst broos en breekbaar leek, weet ze zichzelf nu wel te verweren. Een verzoening komt eerder van de kant van de man. De vrouw lijkt haar relatie geen kans meer te willen geven. De lifts in de voorstelling vind ik zeer indrukwekkend. Het gaat zo vlot dat het gemakkelijk lijkt, maar zelf zou ik er natuurlijk niks van bakken.

Doorheen de volledige voorstelling wordt weinig tekst gebruikt, maar langdurige gesprekken zijn totaal overbodig. Het eerste dat de man zegt is 'There were two chairs', wat volgens mij verwijst naar de gelukkige tijden van vroeger, wanneer ze nog zonder problemen samen aan tafel zaten. Ook het zinnetje 'Are you stuck?' komt vaak terug. Hierdoor wordt duidelijk dat het koppel lijdt en dat ze elkaar geen hulp bieden. Op een gegeven moment is de man op zoek naar bloemen, wat me doet denken aan de romantiek die niet meer te vinden is. De metaforen waren zeker een meerwaarde aan de voorstelling.

De muziek in het stuk bestond uit geluiden. Gala Moody en Michael Carter stonden zelf in voor de bediening van het geluid. Op een gegeven moment werd ik zo in de voorstelling meegesleept dat ik bijna gek werd van een bepaald deuntje, omdat ik het associeerde met het geweld dat erbij kwam kijken.

The vase heeft me zeker overtuigd om na het Ulti'mates festival mijn ervaring met dansvoorstellingen nog uit te breiden. Ik was enorm onder de indruk van de expressieve dans en bewegingen van Gala Moody en Michael Carter. Iedereen moet in zijn leven minstens één keer zo'n indrukwekkende dansvoorstelling meegemaakt hebben. *The vase* is een echte aanrader!

Advertenties

Geplaatst in [Geen categorie](#), [Recensies](#) [Een reactie plaatsen](#)

[Maak een gratis website of blog op WordPress.com.](#)